

Tisková zpráva

Čtvrtek 18.9. 18:00 Kostel sv. Rodiny

Domov sv. Karla Boromejského

www.domovrepy.cz , tel. 235 323 248, K Šancím 50, Praha Řepy

pořádá

Koncert v kimonu i ve fraku

□□□□□□□□□□□□□□

Houslový koncert

sourozenců **VĚRY a PAVLA ERETOVÝCH** a dětského sboru Japonské školy v Praze Řepích

V tradičním japonském oděvu (1. část) - autoři: Hiroki Tamaki, Taro Hakase

Ve fraku a šatech (2. část) - autoři: Arthur Honegger, Vittorio Monti, Anonín Dvořák, Pablo de Sarasate

Partneři koncertu: Onkocet Europe o.p.s. a Liga proti rakovině Praha o.s.

Domov sv. Karla Boromejského

Domov sv. Karla Boromejského sdružuje čtyři rozdílné "světy". Pokročilé věkem a dlouhodobě nemocné, klientky vězeňské služby, řeholnice Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského a civilní zaměstnanci. Spojení to je netradiční, ale dlouhodobě funkční.

„Vzájemné sdílení pomoci i hledání hodnot života svého i druhých, abychom byli pro sebe navzájem darem upřímným v míře, v jaké k tomu dorůstáme, je tu zároveň pramenem radosti. Takto se rozlévá atmosféra přátelství, utvrzovaná každým úsměvem, ochotou posloužit, naslouchat, povzbudit, potěšit... i každým poděkováním pacientů, jimž je tady dobře.“

Mgr. Konsoláta Miroslava Frýdecká, statutární zástupce

Koncert v kimonu i ve fraku

Houslisté a zároveň sourozenci Věra a Pavel Eretovi žijí v Praze Řepích, ale donedávna oba pobývali v zahraničí, převážně v Japonsku. Spojují v sobě lásku jak k evropskému, tak k východnímu světu. Domov sv. Karla Boromejského využil jejich nabídku zprostředkovat českému publiku dotek japonské kultury a přispět tak k mezikulturnímu dialogu. Vznikl *Koncert v kimonu i ve fraku*, který Eretovi připravují společně s dětmi Japonské školy v Řepích.

Pavel Eret www.paveleret.com

- konzervatoř v Praze
- Akademie múzických umění v Praze
- vídeňská Vysoká hudební škola u prof .M. Frichenschlagera
- mistrovské kurzy u A.Lysyho a R.Olega
- od druhé poloviny osmdesátých let koncertuje doma i v cizině.
- v letech 1998-2001 působil jako sólista a koncertní mistr v Nagojské filharmonii v Japonsku.

Věra Eretová

- konzervatoř v Praze a v Bernu
- Hudební akademie v Basileji u prof. R.Olega.
- v devadesátých letech koncertovala v Evropě sólově i s různými symfonickými orchestry
- od roku 2000 působila jako sólistka v Japonské prefektuře Gifu

PRAKTICKÉ INFORMACE

Vstupné

- dobrovolné, veškerý výtěžek jde na podporu činnosti Domova sv. Karla Boromejského.
- místo k sezení můžete rezervovat na mailu: zora.vondrackova@domovrepy.cz , tel. 235 301 238

Doprava

- tram č. 7, 9, 10, zastávka Sídliště Řepy, Bus č. 164 z metra Zličín, zastávka Škola Řepy
- adresa: Domov sv. Karla Boromejského, K Šancím 50, Praha Řepy

ROZHOVOR S ÚČINKUJÍCÍMI

KDYŽ HUDBA CHODÍ ZA LIDMI

Rozhovor s houslisty sourozenci Eretovými u příležitosti benefičního *Koncertu v kimonu i ve fraku* pro Domov sv. Karla Boromejského 18.9. v 18:00.

Sourozenci Věra a Pavel Eretovi žili určitý čas v cizině, Věra dokonce celých 17 let, z toho 7 let v Japonsku. Nyní jsou obyvateli pražských Řep a v Domově sv .Karla Boromejského se objevili s iniciativou zorganizovat *Koncert v kimonu i ve fraku* jako příspěvek mezikulturního dialogu.

Nestýskalo se vám v cizině ?

Věra

Když přijdu někam, snažím se přijmout to, co tam je, za své. Vždycky jsem si našla přátele a kromě mých rodičů a přátel se mi zvláště nestýskalo.

Pavel

My hudebníci jdeme většinou za uplatněním a v momentě, kdy cítíme, že někde to má smysl, tak jsme ochotni tam být. I když je to v zahraničí. V mém případě jsem si ale v Japonsku na pozici koncertního mistra uvědomil, že bych rád dělal to, co jsem dělal předtím. Hru v orchestru a sólovou hru považují totiž za dva různé obory.

Co bylo v Japonsku jinak než v Čechách?

Pavel

My máme takovou představu, že Japonsko je rozvinutá země, což v jistém slova smyslu je. Ale kultura je tam úplně jiná a je hlavně v metropolích a městech. Pokud jde o menší odlehlé vesnice, tak Japonci moc necestují. Mají prostě takovou vlastnost. Nemají na to čas a často ani peníze. To znamená, že se kultura k nim nedostane.

Věra

Přijeli jsme do jedné vesnice a děti a rodiče přišli na koncert. Byla to pro ně událost. To nebyl jen výchovně-vzdělávací koncert. A ještě si ti rodiče na to brali dovolenou! A tam si jen tak dovolenou neberou. Třeba za celý rok si vyberou jenom čtyři dny.

Pavel

Japonsko-český spolek v Japonsku chtěl koncerty pro mateřské školy, tak jsem vykulil oči a sám si říkal: to mám pro ně dělat koncert? To přece nevydrží! Ale udělal jsem výběr, vybral jsem například z Vivaldiho Čtvera ročních období pasáže, kde jako padá sníh a řekl jsem dětem, co hudba představuje a oni tak postupně vydrželi poslouchat skoro hodinu. Tehdy to byl jen jeden koncert a příští rok už jsem dělal turné asi deseti vystoupení pro mateřské školky a potom další rok znovu.

Věra

Já byla opravdu až překvapená, že nejenom děti, ale i dospělí v některých oblastech poprvé slyšely v životě housle. Když jsem jezdila do hor, tak tam byly babičky, co kopou na polích. Jedna babička mi říkala, že slyšela housle naživo poprvé v životě a že ji to duševně pročistilo... Kvůli své každodenní zaneprázdněnosti nemají vesničané možnost dostat se z hor někam za kulturou... Ale tentokrát přišla hudba za nimi.

Co vás překvapilo ?

Věra

Hrála jsem jak v koncertních sálech, tak i v tělocvičnách. Tělocvičny byly sice perfektně vybavené pódiem, ale housle byly v průběhu roku vystaveny jak velkému horku, tak i velké zimě. Bylo tomu tak, neboť v tělocvičnách mají omezené možnosti klimatizace. V létě ze mě naopak lil pot a ani houslím vlhké horko neprospávalo a smyčec jezdil po strunách jako namydlený. Takže nejen muzikant, ale i nástroj musel něco vydržet .

Pavel

(smích) Pro housle Japonsko nemá dobré klimatické podmínky... Ale je třeba si uvědomit, že tam se říká tělocvična, ale je to budova zvlášť postavená. Je to jakýsi divadelní sál s vysokým pódiem, oponou a vesměs pěknou akustikou.

Věra

Mají je pro ceremoniály, které jsou na konci března - to je v Japonsku konec školního roku. Sejde se celá škola a těm, kteří vycházejí, dávají diplomy. Všichni zpívají školní hymnu, kterou má každá škola jinou. Při těchto důležitých událostech jsou často dojata až k pláči. My v Čechách se těšíme na poslední zvonění a oni pláčou...

Váš otec je houslista. Přál si z vás mít následovníky?

Pavel

Otec jako profesionální houslista nechtěl, abychom hráli na housle. On říkal, že nám raději zpřeráží ruce. Ale náš děda byl amatérský houslista a nadšení amatéři jsou někdy to nejhorší, protože neznají realitu života profesionálního hudebníka. A tak jsme od malička pořád hráli a hráli a chodili na soutěže.

Věra

Já jsem chodila na soutěže nejen v houslích, ale i ve zpěvu, v recitaci a jednou také v kreslení. A váhala jsem, co si mám vybrat. Nakonec jsem si řekla, že budu zpívat. Ale naši mě přemluvili, ať jdu radši na housle. Zpěv mě však baví dodnes. Zůstala jsem u houslí, ale v Japonsku jsem do svých houslových koncertů zapojovala někdy i zpěv.

Měl jste možnost hrát na mistrovské housle z dílny slavného Guarneri del Gesù skladbu Vídeňské capriccio. Pak jste to označil téměř za posvátný zážitek. Čím to bylo?

Pavel

Kvalita těch v dnešní době nepředstavitelně strašně drahých houslí je jiná. Laik to nepozná. Houslisté to poznají okamžitě. Ale je to záhada. Oni to tenkrát nějak uměli. Dneska se tomu všichni snaží jenom přiblížit.